

A SZŐLŐBEN

(Ezelőtt: „Egy év a szőlőben“)

Havi folyóirat szőlősgazdák számára.

Megjelenik: minden hó 28-án.

Előfizetési díj: Egész évre 2 frt.

Szerkesztő és kiadótulajdonos:

CSOMOR KÁLMÁN.

A szőlő-moly.

Nagy riadalmat csinált a szőlészek között Jókai Mór korszoros írónknak a napokban megjelent hirlapi közleménye.

Jókai Mór azt tudatja a közönséggel, miszerint a budai, halasi és egyéb szőlőhegyeken a *szőlő-moly* nagymérvben fölépelt s már eddig is óriási károkat okozott.

Azt is mondja, ha nem védekezünk ellene, nem csak ez idei termést teszi tönkre, de még a jövő évi termésre is károsan hat ki nemcsak, de azt a szó-szoros értelmében tönkre teszi.

Elmondja a védekezésnek a módját is e pokoli féreg ellen. Azt ajánlja, hogy a hernyók elpusztítására használjunk kvasszia forgács levét. Annak a levével permetezzük be a szőlőket épen úgy, amint a rézgálicz oldattal szoktunk permetezni.

A moly-lepkéknek összefogdosása- és megsemmisítése végett pedig rakjunk a szőlőhegyeken éjjel tüzet, s a lepke a tűzbe rohan és ott elvesz.

Sőt hogy jobban csalogassuk a lepkéket, egypár aszalt szilvát mártsunk almaszeszbe. E csáb-ételre az összes molylepkék odaszállnak, s a tűzben megsemmisülnek.

Bár a védekezési mód igen egyszerű és kevés költség- és fáradsággal jár, még is *felriadtak a szőlészek mindenhol, ahová a Jókai Mór cikke, vagy annak tartalma eljutott.*

Alig hihető az, hogy a szőlész közönségnek mily hamar tudomására jutott ezen vész hír. Alig van szőlész, aki eme rém hirt ne hallotta és kevés kivétellel ne ijedt volna meg.

A hír valóságát fokozta az, hogy egy országosan ösmert ember által állítottott.

De hát nézzük meg a szőlő-molyban milyen ellenséggel, milyen kártékony féreggel van dolgunk? Olyannal-e, amit ösmerünk, avagy olyannal, mely csak most lett ösmertté, avagy most vándorolt át hozzánk és így kártékonyasága ösmeretlen?

Aki a szőlőszettel foglalkozik, az ösmeri a szőlő-molyt is, mely apró lepkéivel nappal a szőlő leveleinek alsó részén tartózkodik.

Minden féreg, mely a szőlőtőn él: azon kárt tesz; így a szőlő-moly is. Csakhogy eme kártékonyaság eddig nem tett számot.

De van a szőlőnek tömérdek ily kártékony férgé. A sok közül csak néhányat említenek. Ilyen kora tavasszal a *sároshátú-bogár*, mely a fakadó rügyet teszi tönkre. Még vigan folytatja kártékonyaságát a sároshátú-bogár, mikor a *cserebogár* szintén társul szegődik.

Ezt követi a *vinczellér-bogár*, mely a leveleket szivaralakúvá sodorja és a tőkét a levélzettől megfosztja.

Ezeken kívül van még számos ellensége a szőlőtőnek, melyek közül legveszedelmesebb a *szőlő-hernyó* tortrix pilleriana.

A sok el nem soroltak között foglal helyet a *szőlő-moly* is.

Az elsorolt és még el nem sorolt férgek mindenike állandó ellensége a szőlőknek. De ritka esetben fordul elő, *hogy az ellen védekezzünk*.

A védekezés szüksége akkor áll be, ha tenyészetükre az időjárás kedvező.

Nagyobb szőlészetben nem lehet minden kártékony féreg ellen védekezni; arra a gazda sem elég idővel, sem elég pénzzel nem rendelkezik.

A kisebb szőlészetben, vagy a paszsióból tartott szőlészkertben, lehet sok mindent csinálni olyant, amely a nagyban kivihetetlen: — azért azután a sok tanácsot olvasva, megáll a gazda, hogy mit tegyen?

S mivel a tanácsokat részben kivihetetlennek tartja, részben nem rendelkezik — mint mondánk — sem idővel, sem pénzzel: nem tesz semmit: »*jut is marad is*« *elv foglal helyet*.

Azonban ha a férgek, bogarak tenyészetére az idő kedvező, vagy az előző évből nagy számmal jöttek át: akkor árt neki mindenki, ahogy tud.

Például a bogarakat összeszedik s úgy pusztítják el; a hernyókat permetezéssel iparkodnak megsemmisíteni.

Több férget, bogarat említettünk föl, amelyek állandó lakói szőlőinknek; azért, hogy azzal azt igazoljuk, miszerint más és számos ellensége is van a szőlőnek, nemcsak a *szőlő-moly*; azért, hogy a szőlő-moly létezését a többiek közé helyezzük; azért, hogy igazoljuk, miszerint a szőlő-moly régen ösmert ellensége a szőlőnek, s hogy ez ellen még nagyobb mérvű védekezés nem történt, s így nincs okunk miatta s szőlőszetünk jövője felett kétségbeesni.

Elhisszük Jókai Mórnak, hogy a budai és más hegyeken is a szőlőmoly az eddiginél szokatlanul nagyobb mérvben lépett fel, s hogy károkat is eszközölt. Elfogadjuk azon tanácsát is, hogy ellene védekezni hasznos. Sőt az általa ajánlott irtási mód ellen sincsen kifogásunk; ajánljuk is ott, ahol annak szüksége mutatkozik.

S hogy több vidéken ez évben a szőlő-moly szokatlanul nagy mennyiségben lépett fel, az a rendkívüli nagy szárazságnak tulajdonítható.

Nézzük meg almafáinkat, azokon is rég láttunk annyi pókhálós férget, hernyót, mint ez évben; — ez is a szárazság szüleménye.

A multi tapasztalatokra helyezkedve azonban mondhatjuk, hogy a szőlő-moly és szaporulata az eső beáltával úgy alá fog szállani, miszerint ellene védekezni alig leend szükség.

S bár elhisszük, hogy a szőlő-moly ez évben egyes vidékeken nagy számban lépett fel, s károkat tett, mindamellet a szőlő-molyt nem sorozzuk azon veszedelmes és kártékony férgek közé, melynek kártékonyága miatt szőlőszetünk jövője fölött alapos okunk lehetne az aggodalomra.

A szőlő tisztogatásáról.

Igy nevezzük azt a munkát, melyet a szőlőtők feles hajtásainak eltávolításával végezzük.

Már a régi szőlőszetnél eltávolítottuk a felesleges hajtásokat, annál inkább kell ezt tennünk az új szőlőszetnél, mert az ojtványszőlők felettébb dusabban hajtanak, s így több s nagyobb felesleges hajtásokat hoznak.

A szőlők felesleges lombjait azért szoktuk eltávolítani, hogy így a dus lombzat megritkítatván: a szőlőfürtöket a nap fényének, sugarainak kitegyük, s ezzel a szőlőbogyók érlelését elősegítsük.

Tévedésben van azonban az, aki azt hiszi, hogy a szőlőbogyók éréséhez egyedül a nap fénye, sugarai és így melege szükséges. Szükséges ahhoz az is, hogy a tőke a kellő levélzettel birjon.

Mert ha a szőlőt leveleitől akár mi, akár valamely féreg vagy betegség megfosztja: *a fürtök éretlenek maradnak.*

Tehát a fürtök megéréséhez a napsugarainak közvetlen érintkezése és a szőlőtő levelei egyenlően szükségesek.

Ebből látható, hogy a szőlőhajtások tisztogatása nem oly egyszerű munka, mely *minden meggondolás nélkül teljesíthető.*

Azonban, amint a szőlőfajok nem egyenlőek, úgy azok fürtjeinek érleléséhez is nem egyenlő arányban kell a nap sugara és a levelek közreműködése.

Amely szőlő vékonyhéjú leves bogyóju, az több napsugarat kíván.

Amely szőlőtő husos és vastaghéjú bogyókat terem, annak több *érlelés* kell. Azért mondunk *érlelést*, mivel azt nagyobb mérvben a levélzet segíti elő. — S így a szőlőket érés tekintetében három osztályba sorozhatjuk:

Első osztályba jönnek a vékonyhéjú, bőlevű szőlők; ilyenek a borfajok általában.

Második osztályba jönnek a vastaghéjú szőlők; ilyenek a legtöbb csemege szőlők.

A harmadik osztályba a vastaghéjú husos szőlők, ilyen az othelló és részben a jaquez szőlő is.

Félreértés kikerülése végett megemlítem, hogy itt nem a korán vagy későn érésről van szó, hanem a szőlőfajok bogyójának minőségéről. S így nem kell az itt tárgyalt kérdést, a korán vagy későn termő szőlőfajok érési idejének előbbre vitele szempontjából elbírálni; mert a tisztogatás által bár igaz, hogy a szőlőfürtök gyorsabb, tehát korábbani beérését előlehet segíteni, de a tisztogatás által elért időt kell *a szőlőfürt beérési idejének* tekinteni; s a mennyiben ebből kifolyólag későbbben érik be, a szőlőfürt ezen beérését kései érésnek kell nevezni, mivel az a tisztogatás elmulasztásából származott. Amennyiben fel kell tenni, hogy minden rendes és jó gazda a szőlőtőinek tisztogatását nem hanyagolja el.

Eme zavar kikerülése végett ismételem, hogy a tisztogatással nem azt érjük el, hogy a fürtök korán, tehát előbb fejlődjenek és beérjenek, s így a későntermő fajt korántermővé alakítsuk, de azt, hogy azok *rendes idejükben beérjenek.*

Tehát a tő lombzatát a faj minőségéhez mértén kell tisztogatni.

Általános szabályul állítsuk fel azt, hogy minél vastagabb a bogyóhéja, annál több levelet kell a tőn meghagyni s legtöbbet azon, melynek nemcsak a héja vastag, de maga a bogyó is erősen husos.

Így a borszőlőknél elégséges, ha az anyavesszőn levő levélzetet meghagyjuk, a hónaljakat bátran eltávolíthatjuk.

A csemegezőlőknél a hónaljajtásokból leginkább felülről néhányat meghagyunk.

Az othellónál már másképen járunk el. Az othellónál az alsó hónaljajtásokat egészen addig, ameddig a fürtök előtörtek, meghagyjuk, s csak ezen felül előtörött hajtásokat törjük ki, hogy így a fürtöket nemcsak az anyahajtásokon levő, de az *alsó szemeknél előtörött hónalj-katások levelei is takarják*. Külömben az othellószőlő bogyói nem puhulnak és nem érnek meg.

Ez az egy faj az, melynél az alulról előtörő hajtásokat meg kell hagyni, hogy azok levelei is takarják a fürtöket, különben szőlész nyelven szólva: *ki süti a nap a fürtöt*.

Ellenben a többi fajoknál az alóról előtörött hajtásokat el kell távolítani. Ha a faj azt kívánja, hogy a hónalj-hajtásokból is hagyjunk meg valamit, ekkor azokat a fürtökön felül előtörött hónaljakból hagyjuk meg.

A borfajok, ha egészen éri őket a nap, annál jobban érnek; a csemegefajok már jobban érnek és fejiődnek, ha a levelek imitt-amott takarják; az othelló pláne annyira megkívánja, hogy ha állandóan szabadon éri a nap és semmi levél nem takarja, nem puhul meg; kemény, szemű, egres fajta szőlő marad.

A tisztogatásnál némelyek azt a vad dolgot követik el, hogy a szőlőfürtök egyrészét is lehányják, hogy a rajta maradt fürtök jobban beérjenek.

Az igaz, hogy ha a tőn kevesebb fürt van, tökéletesebben beérik. De ezen szempontból én soha egyetlen fürtöt sem vettem le a tőkéről. Hanem annak beérését részint az öntudatos tisztogatással, részint azzal, hogy később szüreteltem. S mondhatni, eléggé jól jöttem ki.

A tisztogatásról lévén szó, az is megbeszélés tárgyát képezheti, hogy hányszor kell a tőkét tisztogatni?

Erre nincsen szabály felállítva. Annyiszor, amennyiszor az azt meg kívánja.

Egyik szőlő jobban fejlődik s így azt többször kell megtisztítani. A másik ismét erősen trágyázott földben dusabban hajt; míg a harmadik sovány földben gyenge vegetációt fejt ki. S így míg máshol kétszer, sőt háromszor is kell tisztogatni, ilyen helyen az egyszeri tisztogatás is elégséges.

Abonyi Erneszt.

A Dr. Kröczer-féle ojtásról.

Legkevésbé sem veheti rossz néven Dr. Kröczer ur, hogy a nagy közönség és a sajtó az általa bemutatott ojtásu eljárással foglalkozik.

Mert neki is az volt a célja, midőn eljárását bemutatta, hogy a közönség felett ne térjen egyszerűen napirendre, hanem azzal foglalkozzék és azt kövesse.

De még oly dologról van szó, mely a szőlészeket érdekli, mert a bemutatott eljárás lehet helyes célhoz vezető, avagy lehet káros és hátrányos.

De meg azt kell hinni, hogy Dr. Kröczer urat a legnemesebb szándék vezette.

Az ilyen nemes gondolkozás nemcsak szívesen veszi ha az általa bemutatott eljárással foglalkoznak, sőt köszönettel kell venni, ha tévedéseire figyelmeztetik avagy netalán helytelen eljárását feltárják.

Ez a nézetnek kell helyet foglalni minden nemesebb érzésű és fel fogásu embernél. Dr. Kröczer urat már azon körülmény is, hogy a szólészettel ily behatóan foglalkozott, ily egyénnek tünteti fel; azért veszek bátorságot magamnak, hogy az ő általa bemutatott ojtási eljáráshoz és felolvasásaihoz hozzá szóljak, kérvén kis lapunk szerkesztőjét, szíveskedjék soraimnak helyet adni.

Dr. Kröczer ur felolvasása alkalmával, több rendbeli és több féleképen nemesített ojtványokat hosszában ketté vágva, üveglap alá helyezve mutatott be.

Ezen szét hasított és üveg alatt bemutatott ojtványokkal azt akarta igazolni, hogy az eddig különösen angolnyelves párosítással eszközölt ojtványok nem adhatnak állandó tőkét, s hogy az általa bemutatott ojtványok igen is hosszú életű tőkét adnak.

A bemutatott ojtványok vizsgálata után — különösen a laikus közönségnél — Dr. Kröczer ur teljesen elérte a célját; mert az általa, az ő eljárásával készített ojtványnál az összeforradást csak egy czérna vastagságú jel jelezte, s a forradás oly tökéletes volt, hogy sem a bélesatornában sem a forradáson kívül a legkisebb hibátság vagy kidudorodás nem mutatkozott.

Ellenben a másféleképen eszközölt ojtványoknál a bélesatornában egész elrohadás, fekélyesedés látszott nemcsak, sőt a fás részen történt forradás is elrettentő képet mutatott fel.

Dr. Kröczer ur egyik főalapot arra helyezi, hogy a metszlapokon nem csinál nyelvezést, hanem azokat simán köti össze, hogy az összetétel alkalmával fehéres gumi szalagot alkalmaz oly vékonyat, mely átlátható; s így midőn azt a két metszlap összetétele után kötésre használja: állítása szerint meglehet látni, hogy a két metszlap nem e csuszott széjjel.

A gumi szalaggal így összetartott két metszlapot egy általa fel talált kötőgéphez viszi, mely vékonyas pamuttal becsavarja, beköti.

Ebből áll a Dr. Kröczer-féle eljárás.

Hogy tervszerűen-e, czélszerűségi szempontból-e nem tudom, de az ojtás alkalmával egy szemes nemes gallyat használ. Ezt is megemlítem, hogy így azután ugy az előadást, mint az eljárásra vonatkozó nézetemet sorrendben elmondjam.

Először is, az általa ketté hasított és üveg alatt bemutatott ojtványok közszemlére tételével az eddigi nemesítési eljárást elítélte; ki mondotta reá, hogy az nem helyes, nem ad állandó tőkét.

Hadat üzent tehát a két évtized óta használatban volt nemesítési eljárásnak.

Ha ily értelemben vesszük a dolgot: Dr. Króczer ur eljárása erős bírálat alá esik, s a szakember s értelmesebb szőlész nem helyeselheti illeténi föllépését eljárását és célját; mert a hasonló eljárással eddig elért sikerek, Dr. Króczer urnak a bemutatással tett állítását megczáfolják.

Az angolnyelves párosítás Franciaországban két évtizedet meghaladólag van alkalmazásban, s ugyan ennyi idő óta vannak az így készített ojtványokkal kiültetett telepekben.

A künn járt szakközegek jelentéseikben, valamint egyes szőlészek nyilatkozataikban az ott látottak felett föl lelkesedve nyilatkoznak. Egyetlen egy jelentésben sem halattunk panaszt az ellen, hogy a szőlők azért veszték volna ki, mivel azok angol nyelvű párosítással nemesítettek.

Maradjunk hazánkban; beszéljünk a nálunk létező állapotokról. Itt is vannak 10—14 éves ojtvány telepek, eddig nem hallottunk alapos jogos panaszt egy telep ellen sem azért, mert az ojtványok angol nyelvű párosítással voltak nemesítve.

Voltak, vannak és lesznek, melyek elpusztultak és elpusztulnak; de azokra nem az angolnyelű párosítás, de egyéb létező okok voltak befolyással.

Tehát azon cél, miszerint hallgatósága és azok, akik az ő általa üveg alatt bemutatott hibás ojtványokat látták azon meggyőződésre jussanak, hogy az eddigi nemesítési eljárás helytelen: nem éretik el. Nem éretik el az értelmes és tapasztalt szőlész előtt. Azokat pedig, akik még nem értenek a szőlészethez de tanulni akarnak: nagyon kár ily valótlanságot tartalmazó képletekkel tévutra vezetni.

Tagadom, hogy minden angolnyelű párosítás oly hibás mint a Dr. Króczer ur által bemutatott; tagadom, hogy minden sima párosítás oly szépen forr egybe, mint amit Dr. Króczer ur bemutatott.

Amennyi ojtás, annyiféleképen forr egybe; egyik jobb mint a másik; egyik rosszabb mint a másik. Azért van az emberi szem, hogy az ojtványokat elültetés előtt jól kiválogassa, s azért van az értelem az embernél, hogy a rossz forradású ojtványokat ne telepítse.

Még egyet!

Mióta az új szőlőkultúra a nemesítéssel kezdett tért foglalni, alig volt szőlész, aki nem törekedett azon, hogy a bélcatornán ejtett seb minél tökéletesebben összeforrjon.

Nem Króczer urnál szülemlett meg az első eszme. Ő csak a sok ezrediknek követője.

Végre mindenki tisztába jött magával, hogy a bélcatorna nem forrad össze; mert nem áll oly alkatrészekből, amelyeknél a forradás bekövetkeznék.

S miután ezzel tisztába voltak, feladtak a kísérletekkel, felette napirendre tértek; míg végre a megszokottság foglalt a kísérlet helyett helyet, hogy ez másként nem lehet, de nem is feltétlenül szükséges, hogy másként legyen; mert a bélcatorna oly sértett állapotban is megteszi azt a kötelességét, hogy a nedvet tovább viszi.

Ez az ő hivatása, és ezt addig az ojtványoknál kifogástalanul teljesítette.

Ezen kérdés felett tehát a szőlészvilág már ugyis napirendre tért, amint napirendre fog térni Dr. Króczer ur is.

Ha Dr. Króczer urnak az volt a szándéka, hogy olyképen eszközölje a nemesítést, miszerint a bélsatorna ne sértessék meg, akkor követte volna azokat, akik a szőlők szemzés útjáról nemesítéséhez fordultak.

A szemzés által ellehet irni, hogy a bélsatorna sértetlen marad. De hát ez oly csekély eredményt ad, hogy aki a szőlészet után akarja megkeresni mindennapi kenyerét, ily posszionátusoknak való csekély sikertadó eljáráshoz nem fordulhat.

Dr. Króczer urnak az általa bemutatott ojtási eljárással és azzal, hogy az egyébként eszközölt nemesítéseket bemutatta, célja az volt, miszerint az általa bemutatottat célhoz vezetőnek, jónak, a többi nemesítési eljárást károsnak tüntesse fel.

Ismételten sem nálam, azt hiszem másnál sem ért célt.

Ha azt mondja Dr. Króczer ur, hogy az általam bemutatott eljárást gondolom jónak, ajánlom kísérlet tételre: így a dolog helyes volna; de amint történt, többet ártott az ügynek mit használt.

Azért mert, az általa bemutatott eljárást, még ha igazi lenne is: a gép drágaságánál fogva kevesen fogják követni; — azért mert szét metszett bemutatott hibás ojtványokkal az ojtás iránti bizalmat, melyet mások évtizedes buzdítása keltett: a laikusnál bővebb magyarázat hiányában lerombolta.

Dr. Króczer ur a két váglapot gumi szalaggal köti össze. És pedig ezt két okból teszi.

Először azért, hogy a gumi szalagon át lássa, vajjon a váglapok nem-e csusznak széjjel, s hogy a sebhelyek levegővel ne érintkezzenek.

A gumi szalagon át a váglapok alig láthatók, sőt ha azok többszörösen egymásra jönnek, még kevésbé látható rajta át.

Ami a második okot illeti, hogy az ojtás helye levegővel ne érintkezzék egészen új elmélet, s ellentéte az eddigi felfogásoknak.

Eddig azt állítottuk, hogy a forradás képződésére erősbödésére a levegő hozzájárulása szükséges. Dr. Króczer ur ellenkezőt állít; ő azt mondja, hogy a légmentes kötés eredménye az, hogy a forradás helyén a forrany nem dudorodik ki, és a forradás helyének felülete sima lesz.

Ez egyenesen ellenmondása az eddigi tapasztalatoknak. Nemcsak a szőlővessző ojtásoknál, de általában a gyümölcsfa és egyéb ojtásoknál az volt az első, hogy a kötés ritkán eszközöltessék, hogy a forrany levegővel érintkezzék, és a forrany a kötés között erősödjék.

Ezen állítására még ma nem nyilatkozok; nem akarok ellentmondani, hiszen rövid időn át látni fogjuk: vajjon ezen elmélete állítása megfelelő-e a valláságnak.

Látni, tudni fogjuk, mert az ország különböző részeiben lettek kisérletek téve az általa bemutatott eljárással.

Ha állítása sikerülne, akkor az eddigi nézet egyszerre halomra dülne, s a szőlészet terén egész új aera tűnnék fel, mely valóban nagy haladást biztosítana.

De ha állításának ezen része nem fog beválni, akkor a többi része megsemmisül, és a közönség felette napirendre tér.

A bemutatott gép nem egyéb mint a bemutatott ojtás diszlete. Anélkül nem volna az ojtási eljárás oly látványos. Pedig éppen ezen látványosság nehezíti meg a bemutatott ojtási módnak nagyobb terén leendő foganatba vételét.

Mert legtöbb gazda így gondolkozik. Először is a bemutatott helyes ojtvány egy választott példány lehet a jobbak közül; a bemutatott keresztül vitt hibás ojtvány egy választott példány a rosszabbak közül. S így nem lévén a módozatnak megnyerve, nem hajlandó a kivitel diszleteiért a kötőgéperért 40—45 frtot áldozni.

Ha Dr. Króczer ur bemutatásakor a gépet elhagyja és a kötést kézzel eszközli mint hogy azt eszközölni lehet is: ekkor a bemutatott eljárás már ez évben nagyobb téren jött volna gyakorlatba.

Dr. Króczer ur is azok sorában foglal helyet, akik az egyszemes nemes gallyat használják, s úgy látszik, az egyszemes nemes gally káros eredménye még nem tanította meg annak czélszerűtlenségéről.

De ne legyünk hajszalhasogatók; majd meg tanítja erre őt is a gyakorlat, az idő; s akkor ő is áttér a kétszemes nemes gallyhoz, mely azonban bemutatott eljárásával érdemi összefüggésben nincs; csak mint helytelent emlitem fel.

Szép dicsérendő dolog az, ha az új szőlőkultúra elővitelével a laikus közönség is foglalkozik; mert hát az ilyen és hasonló kísérleteknél a véletlen is megjelölheti a célhoz vezető utat, de a laikusok által feltalálni vélt eljárások bemutatásánál egy általános nagy hiba szerepel.

Ez a nagy hiba, mint már előbb is mondtam. többet árt a szőlőszet fejlesztésének. A hiba az, hogy az álitólagos feltalálók az eddigi állapotokat eljárásokat egy tollvonással elítélik, Reá mondják hogy rossz, hogy célhoz nem vezet, s ezzel a szőlők felujtásával foglalkozni kívánókat visszarententik, a foglalkozókat haladásokban megbénítják.

Ezt a hibát követte el Dr. Króczer ur is.

Összegezve az egészet, Dr. Króczer ur eljárásában egy körülmény van új, egy körülmény van megfigyelendő. És ez az, hogy ő az ojtványok légmentes kötésétől várja a sikert. Hogy igaza van-e majd beválik. A másik a sima lapozott ojtás; a többi régi dolog.

Ami a gépet illeti, arról én is úgy nyilatkozom, hogy a közönség fölötté napirendre tér, mint minden más gépezet felett azért is, mert ha sok ojtványt szándékoznánk készíteni, akkor sok gép kellene mivel azon egy embernél több egyszerre nem dolgozhatik. Aki a gumi szalaggal való csavarást eszközli, annak kell eszközölnie a gépen való kötést is; mivel a becsavart ojtványt nem lehet a keziből letenni, míg az a gép által be nem köttetik.

Majd elfeledtem vagy igazabban mondva szándékosan hagytam utóljára megemlíteni azt, hogy Dr. Króczer ur még egyébben is eltér, például a Richter féle eljárástól.

Például Richter az ő ojtó hüvelyeit úgy szerkesztette, hogy azok a középén homorúak. Ezt azért szerkesztette így, hogy az összetett váglapok a középén homorúak legyenek azaz egy kis hézag legyen köztük.

Ő így gondolkozott.

A hézagot midőn összekötjük, a metszlapok alsó és felső végén szorosán a vesszőhöz állanak, s így ki van zárva az, hogy a forradás ha beáll is a váglapok végei elállanak.

Dr Kröczer ellenkezőt állit; azt mondja a Richter-féle hüvelyeket nem szabad úgy használni, amint azok szerkesztve vannak: hanem azok laposra, simára lereszelendők hogy a homorusságuk elvessen.

Tehát ellentéte az eddig létezett s elég jónak bizonyult eljárásnak.

De Dr. Kröczer ezen állítása konzekvencián alapszik. Ő gumival köt, a gumi pedig állandóan összehúzódó képességgel bír, tehát a metszlapokat állandóan szorosán oda köti.

Csak az a kérdés, hogy a mindent megemésztő földbe helyezett gumi elasztikus tulajdonságát megtartja-e a földben addig, míg az összeforradás beáll.

De ez nem lényeges. Itt a következetesség bizonyit Dr. Kröczer mellett, mert ha a gumi szalag a forradás beálltaig megtartja rugékonyságát, összetartó erejét, akkor ebben nincs kifogásolni való.

Külömben a Dr. Kröczer feltalálása nagyobb hirlapi harcztot fog felidézni. Mert Dr. Kröczer bemutatásával az eddigi eljárásokat támadta meg. Az eddigi eljárások tanítójai, ajánlói nagy számmal vannak, köztük különösen Richter híres francia szőlész, akik minden esetre maguk, de az ügy érdekében is apróra fogják részletezni az eredményt.

Harcz lesz, de az az örvendetes, hogy a harc, a küzdelem a szőlészet érdekét fogja fejleszteni. Mert ha Dr. Kröczer győz, új aere lép a szőlészet terére; ha nem, elbukik, mint sok száz gép és phylloxerairtószer feltalálója letünt a szőlészet napirendjéről.

Várjuk tehát az eredményt, s akkor ítéljük elfogulatlan tárgyilagossággal.

Egy szőlész.

Egy kis félreértés.

Több oldalról hozzánk érkezett levelekből egyesek nyilatkozataiból azt tapasztaljuk, hogy némelyek a jaquez szőlőfaj ültetését illetőleg nagy tévedésben vannak.

Ugy látszik, számosan vannak olyanok, akik a jaquezt mint direkttermőt minden egyéb tekintetek figyelembe vétele nélkül *direkttermés tekintetéből ültetik.*

Akik így gondolkoznak és így járnak el, *nincsennek a helyes uton.*

Nincsennek helyes uton, mert azt, hogy a jaquez direkttermelés tekintetéből minden egyéb körülmények figyelembe vétele nélkül ültetessék: azt senki, a jaquez tulajdonait ösmerő egyén nem ajánlotta és nem ajánlhatja.

A jaquezról mi is úgy nyilatkoztunk, hogy *a maga helyén kincset-érő faj, — ott telepítendő.* —

A maga helye alatt azt értettük és úgy is mondtuk mindig, hogy ott ültetendő, ahol a ripária nem jól diszlik, ahol az ojtvány nem prosperál, s ahol gazdaságilag nem fizeti ki magát.

Ahol a ripária diszlik: *ott az ojtás is diszteni fog: ott semmi féle másnak mint ripáriának, illetve az ojtványnak nincs helye.*

Vannak azonban, emelkedett köves hegyek, ahol a ripária illetőleg ojtvány telepítés rendkívüli nagy költséggel lenne eszközölhető. Vannak emelkedett köves meszes keverékű helyek, ahol a ripária nem diszlik; vannak délnek fekvő felette meleg hegyoldalak, könnyű laza földdel, ahol a ripária él ugyan, de csak nyomorog; azt mondtuk, hogy az ilyen helyek parlagon ne hevertessenek: *itt van helye a jaquez szőlőkultúrának.*

Az ilyen helyen a japuez eléggé jól diszlik, s mint direkttermő ha nem is sokat, de felette jó erős terem.

Itt, hol ripáriával boldogulni alig lehet: van helye a jaqueznak. Itt megfizethetlen kincset képez. Ilyen helyeken olyan finom és nagy szesz tartalmu bora terem, hogy *alkalmas vevő hektoliteréért 40—60 frtot készséggel megfizethet.*

Délnek fekvő száraz s részben meszes talajban a jaquez egészen jól diszlik. Ilyen helyen egész bátran be is ojtható.

Az ojtásnál is figyelemmel kell lenni arra, hogy a jaquezon készített ojtványnál ne mennyiség de a minőség számítson.

A magas hegyoldalakon, a rendes körülmények között, az európai szőlőkultúra mellett sem lehetett nagy termésre számítani, annál kevésbé lehet számítani a jaqueznál; mert bár az ojtást igen jól fogja, s helyben ojtva rendkívül nagy sikert ad, de mint ojtványnál *nagy vegetációra s állandó dus termésre is számítani nem lehet, nem szabad.*

Ahol a ripária ojtvány nagy terméseket ad, a jaquez ott sem áll vele egyenlő arányban. Szóval a japuezon eszközölt ojtványnál nagy termést várni nem lehet: azért tehát a jaquezt akár direkttermőként, akár alanyul akarjuk használni: *olyan helyre kell ültetni, ahol a ripária vagy a köves vagy a túl meleg vagy meszes talajnál fogva nem diszlik,*

Ott jaquezt tenyészteni, ahol a ripária megél: *helytelen dolog.* Ez az ilyen helytelen dolog megboszulja magát.

Oly talaj, a hol előbb szőlő volt, a ripáriának nem alkalmas, hogy parlagon ne heverjen: *jaquezzal ültetendő be.*

Itt a helye a jaqueznak. Ilyen helyen bár mint direkttermő, bár mint alany teljesen kifizeti magát.

Igy és nem másként kell érteni a jaquezzal való telepítést.

A ripária portális.

Az összes szőlész világ évek óta a ripária portálisról beszél.

Volt ebből a fajból mindenkinek, de legtöbb volt azoknak, *akiknek eladó vesszőjük volt.*

Mindenki s így mi is kapkodtunk a ripária portális után; midőn az e czimen beszerzett vesszőink nem mutattak fel semmi nagy eltérő

külömbőséget, egész fennen hirdettük, hogy a ripária portális valami rendkívüli különbséget nem tüntetett fel; s azt ajánlottuk, hogy mivel a ripária portális név alatt árusított szőlővesszők, a többi ripáriától éppen semmivel sem különböztek: *a czimért ne fizessen senki*. Szóval ne hagyja magát a szőlész becsapatni.

Ha a tavaszon közzétett hírlapi hirdetések olvastuk, láttuk, hogy minden második hirdetés ripária portálist árusít; pedig egész bátran el lehet mondani, hogy azokból vajmi keves lehetett igazi portális.

Tehát még most is csak úgy vezettetik félre a vevő közönség mint a multban.

És ez részben visszaélésen, részben jóhiszeműsége alapul.

Mi megvagyunk győződve hogy a jóhiszeműség nagyobb mint a félrevezetési szándék.

És ez onnét származik, mert az igazi ripária portálist még most is kevesen ösmerik. Ha dusabb lombozatú erősebb növekedésű a tőke, ripária portális nevet kap. Így meg azután kézről-kézre.

De hát miben is különbözik a ripária portális tőke a többi ripáriától?

Dus növése az, mely őt első sorba helyezi, és semmi egyéb.

A dus növésének előnye az, hogy számosabb egyenetesebb vastagabb vesszőt ad, s így a vessző értékesítésénél is jobban kifizeti magát.

Mert míg a többi ripáriáknál az ojtás alá való vessző az összes vesszőnek $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{4}$ részét teszi ki, addig a ripária portálisnál legalább fele első osztályú vessző.

A vessző metszése és tisztogatása, valamint vágásánál is tetemes munka megtakarítás van.

Téved aki azt hiszi, hogy a portális nagyobb ellenállóképességgel bír. Oh nem! csak annyiban nagyobb az ellenálló képessége, hogy dusabban fejlődik.

Ezen dusabb fejlődése azután kihat az ojtványra is; s így a ripária portálisra eszközölt nemesítés dusabb tőkét, s ennek folyományaként dusabb termést ad.

Emlékezhettek olvasóink, miszerint a mult évben említettük, hogy végre sikerült fajtisza ripária portális szőlővesszőhöz jutnunk, melyet a mult év tavaszán elég szép sikerrel ültettünk el.

A mult mult év őszén a közé keveredett nem tiszta ripária portálisokat kimélet nélkül kivágtuk; s most előttünk áll egy fajtisza portális telep.

Örül az ember lelke, ha ezen telep előtt megáll. A tőkék rendkívüli dus fejlődése leköti az ember figyelmét. Valóban remeke a természetnek: egy szép portális tőke.

A második éves ültetés növekedése midőn e sorokat írjuk június hó 22-én a 3 metert meghaladja.

Minden tőkén 4—6 szál már is ujnyi vastagu hajtás van. Levele oly nagy, mint a tők levele; szélessége a hoszával majdnem egyenlő; a legnagyobb emberi araszt sem éri be a levél szélességét vagy hosszúságát.

A level bordázata között a levelszövet, mint az ernyő kidomborodott.

A hajtás sötét-piros színű.

A múlt évben már említést tettem az itt felemlített ripária portális telepről, miután azonban többször csalódtam, nem akartam a beszerzési forrást megnevezni.

Most azonban nem hallgatom el azért, hogy akinek szándéka ily szép faj portálist ültetni, forduljon az állam kezelése alatt levő szendrői telep felügyelőjéhez, Munkácsy László urhoz.

Nem czélom nekem jelen soraimmal a többi állami telep kezelője felé emelni a szendrői állami telep kezelőjét, de annyit az igazsághoz híven el kell ösmerni, hogy a fajtiszta telep létesítése az ő igazi figyelmes munkásságának eredménye.

Mert az ottani ripária portális telep különösen a múlt évben már annyira selejteztetett, hogy gyengébb növésű vagy más faj alig található benne.

Megneveztem a forrást meg az utat, aki akarja vegye igénybe és pedig idejekorán, mivel a termelés ott nem valami túl nagy mennyiségben szokott lenni.

A megrendeléseket a földmivelésügyi Ministerimmal kell idejekorán még október hóban megtenni.

Lehetnek egyebütt is tiszta ripária portálisok, én is szereztem be ez évben máshonnét is, de azok minőségéről csak jövőre szólhatok.

A szendrői államilag kezelt telep fajtiszta ripária portálisát ösmérem, arról egész bátran szólhatok.

Apró fogások.

I. A szőlők zöldojtása szeles időjárásban nem szokott sikerülni, mert a szél a metszlapokhoz jutva, azt megszikkasztja.

Mások ismét nagy forróságban tartózkodnak a szőlők zöldojtásától, s így sok idő elvesz, melyet egyébként a zöldojtásra értékesíteni hasznosan lehetne.

A szél és a nagy forróság káros hatását kikerülendő, úgy járunk el, hogy a zöldojtást, amint elkészítettük: *egy szőlőlevélbe betakarjuk s azt a földbe behelyezzük* a következőképen:

Veszünk egy elég erős és elég nagy szőlőlevelet, az ketté hajtjuk és az ojtványt, ahol az ojtás eszközletett, *belehelyezzük*.

Azután a sor oromjában a földet egy kissé elkaparjuk s a szőlőlevélbe takart ojtványt lefektetjük, s reá egy pár marék földet teszünk.

A földet azért tesszük reá, hogy az ojtvány fel ne jöjjön; a levelet pedig azért, hogy a föld az ojtás helyéhez ne jusson.

Igy a levélbe burkolt föld alá helyezett ojtvány védve van a széltől, védve a forróság által okozható kiszáradástól.

külömbőséget, egész fennen hirdettük, hogy a ripária portális valami rendkívüli különbséget nem tüntetett fel; s azt ajánlottuk, hogy mivel a ripária portális név alatt árusított szőlővesszők, a többi ripáriától éppen semmivel sem különböztek: *a czimért ne fizessen senki*. Szóval ne hagyja magát a szőlész becsapatni.

Ha a tavaszon közzétett hírlapi hirdetéseket olvastuk, láttuk, hogy minden második hirdetés ripária portálist árusít; pedig egész bátran el lehet mondani, hogy azokból vajmi keves lehetett igazi portális.

Tehát még most is csak úgy vezetetik félre a vevő közönség mint a multban.

És ez részben visszaélésen, részben jóhiszeműségen alapul.

Mi megvagyunk győződve hogy a jóhiszeműség nagyobb mint a félrevezetési szándék.

És ez onnét származik, mert az igazi ripária portálist még most is kevesen ösmerik. Ha dusabb lombozatú erősebb növekedésű a tőke, ripária portális nevet kap. Így megy azután kézzől-kézre.

De hát miben is különbözik a ripária portális tőke a többi ripáriától?

Dus növése az, mely őt első sorba helyezi, és semmi egyéb.

A dus növésének előnye az, hogy számosabb egyenetesebb vastagabb vesszőt ad, s így a vessző értékesítésénél is jobban kifizeti magát.

Mert míg a többi ripáriáknál az ojtás alá való vessző az összes vesszőnek $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{4}$ részét teszi ki, addig a ripária portálisnál legalább fele első osztályú vessző.

A vessző metszése és tisztogatása, valamint vágásánál is tetemes munka megtakarítás van.

Téved aki azt hiszi, hogy a portális nagyobb ellenállóképességgel bír. Oh nem! csak annyiban nagyobb az ellenálló képessége, hogy dusabban fejlődik.

Ezen dusabb fejlődése azután kihat az ojtványra is; s így a ripária portálisra eszközölt nemesítés dusabb tőkét, s ennek folyományaként dusabb termést ad.

Emlékezhettek olvasóink, miszerint a mult évben említettük, hogy végre sikerült fajtiszta ripária portális szőlővesszőhöz jutnunk, melyet a mult év tavaszán elég szép sikerrel ültettünk el.

A mult mult év őszén a közé keveredett nem tiszta ripária portálisokat kimélet nélkül kivágtuk; s most előttünk áll egy fajtiszta portális telep.

Örül az ember lelke, ha ezen telep előtt megáll. A tőkék rendkívüli dus fejlődése leköti az ember figyelmét. Valóban remeke a természetnek: egy szép portális tőke.

A második éves ültetés növekedése midőn e sorokat írjuk junius hó 22-én a 3 metert meghaladja.

Minden tőkén 4—6 szál már is ujnyi vastagu hajtás van. Levele oly nagy, mint a tők levele; szélessége a hoszával majdnem egyenlő; a legnagyobb emberi araszt sem éri be a levél szélességét vagy hosszúságát.

A level bordázata között a levelszövet, mint az ernyő kidomborodott.

A hajtás sötét-piros színű.

A mult évben már említést tettem az itt felemlített ripária portális telepről, miután azonban többször csalódtam, nem akartam a beszerzési forrást megnevezni.

Most azonban nem hallgatom el azért, hogy akinek szándéka ily szép faj portálist ültetni, forduljon az állam kezelése alatt levő szendrői telep felügyelőjéhez, Munkácsy László urhoz.

Nem czélom nekem jelen soraimmal a többi állami telep kezelője felé emelni a szendrői állami telep kezelőjét, de annyit az igazsághoz híven el kell ösmerni, hogy a fajtisza telep létesítése az ő igazi figyelmes munkásságának eredménye.

Mert az ottani ripária portális telep különösen a mult évben már annyira selejteztetett, hogy gyengébb növésű vagy más faj alig található benne.

Megneveztem a forrást meg az utat, aki akarja vegye igénybe és pedig idejekorán, mivel a termelés ott nem valami tul nagy mennyiségben szokott lenni.

A megrendeléseket a földmivelésügyi Ministerimmal kell idejekorán még október hóban megtenni.

Lehetnek egyebütt is tiszta ripária portálisok, én is szereztem be ez évben máshonnét is, de azok minőségéről csak jövőre szólhatok.

A szendrői államilag kezelt telep fajtisza ripária portálisát ösmernem, arról egész bátran szólhatok.

Apró fogások.

I. A szőlők zöldojtása szeles időjárásban nem szokott sikerülni, mert a szél a metszlapokhoz jutva, azt megszikkasztja.

Mások ismét nagy forróságban tartózkodnak a szőlők zöldojtásától, s így sok idő elvesz, melyet egyébként a zöldojtásra értékesíteni hasznosan lehetne.

A szél és a nagy forróság káros hatását kikerülendő, úgy járunk el, hogy a zöldojtást, amint elkészítettük: *egy szőlőlevélbe betakarjuk s azt a földbe behelyezzük* a következőképen:

Veszünk egy elég erős és elég nagy szőlőlevelet, az ketté hajtjuk és az ojtványt, ahol az ojtás eszközletet, *belehelyezzük*.

Azután a sor oromjában a földet egy kissé elkaparjuk s a szőlőlevélbe takart ojtványt lefektetjük, s reá egy pár marék földet tesszünk.

A földet azért tesszük reá, hogy az ojtvány fel ne jöjjön; a levelet pedig azért, hogy a föld az ojtás helyéhez ne jusson.

Igy a levélbe burkolt föld alá helyezett ojtvány védve van a szél-től, védve a forróság által okozható kiszáradástól.

Öt hat napig így elhelyezve marad az ojtvány, amikor is a forradás beáll; s többé nem kell félni sem a széltől, sem a forróságtól.

Igy eljárva, a szeles és nagy forróságu időkben is lehet egész bátran zöldre ojtani.

*

II. Ha a zöldojtással elkéstünk és az alanyvessző magasra nőtt, sokan azért nem ojtják be, — noha egyébként alkalmas volna — mivel oly magasra eszközölt nemesítés nem igen ered meg. Ha meg ered is nem fejlődik. Nem ered meg, mivel karóhoz köthető nem lévén: *a szél lógázza*; nem fejlődik, *mivel a nedvkeringés ott gyenge* és inkább az az alsóbb hajtásokat serkenti a fejlődésre.

Ezen egész egyszerűen úgy segítünk, hogy a magasra nyult alanyhajtásokat kötelekeitől megszabadítjuk, beojtjuk; azután a szomszéd karóhoz kötjük a következőképen:

A kötésektől felszabadított alanyhajtásokat, miután megtisztítottuk, a sorirányában levő szomszéd karóhoz úgy kötjük, hogy még egy rész től-felé álljon, s azt azután föllebb szintén a karóhoz erősítjük.

Miután azonban az idő ilyenkor már rendesen előhaladott, s a fejlődés csendesebb s így a forradás is lassabban áll be, a netalán időközött támadható szél ellen úgy védjük, hogy az ojtás helyét itt is levelbe burkoljuk, s így ezzel együtt kötjük a karó délkeleti oldalához, hogy a gyakran fújó nyugoti szelek benne kárt ne tehessenek, s azt részben a karó is felfogja.

De nemesak a szelet fogja fel ezen eljárás, de az ojtvány fejlődését is elősegíti azzal, hogy a vessző meghajtatik; amennyiben lassabb a nedvnek a tőkéhezzi visszafutása, s erősebb a fakadás fejlődése.

*

III. A tavaszi ültetéseknel nagy sikert lehet elérni, ha a vesszők épségéről meggyőződhetünk; s ha a vesszőket ültetés előtt életre kelthetjük úgy, hogy az elültetés alkalmával a vegetáció tovább folyhasson.

Ezt mindenki elismeri, ámde kevesen alkalmazzuk azért, mivel a kifakadt vesszők hajtásai az elültetés alkalmával visszaesnek. A visszaesés után az anyaszemek megszűnnek, s az ültetés a fiók szemekre van már utalva.

Ezen úgy segíthetünk, ha a sima vesszőt a szokottnál egy szemmel hosszabbra vágjuk, a gyökeres vesszőket, azaz ojtványokat pedig nem metszük meg.

A vesszőket azután kora tavasszal jó sűrűn oskolába rakjuk úgy, hogy csak a felső végei szóval a sima vesszőnek a később nem használható rügye, az ojtványoknak pedig a hajtások felsőbb része, nem pedig a fejezet legyen ki a földből.

Ezt azután ha szárazság van, hetenként kétszer megöntözzük.

Itt a vesszők kihajtanak. Midőn már jól rügyeznek, őket kiszedjük, s állandó helyére kiültetjük.

Hogy a bekezdett vegetáció a legkevesebb ideig sem stagnáljon, mindig csak annyit veszünk ki, amennyit elültethetünk.

Az elültetés alkalmával a sima vessző kihajtott felső rügyét levágjuk, s az elültetett vesszőt betakarjuk.

A felülről számitott második rügy lesz a fejezet. Ez nincs kihajtvva. Így a vessző vegetációja tovább folyik, a kihajtott rügy pedig elesik.

Hasonlóképen a gyökeres vesszőt, vagy ojtványt most már rendes fejezetre beültetjük, megmetszük, mely alkalommal a kihajtott rügyek eltávolíttatnak.

Így lehet az ültetésnél a sikert nagyban előmozdítani.

Kün a szőlőben.

A szőlőben most sok a teendője a gazdának.

Itt az ideje a kötésnek, a zöldojtványok, a magas fásojtások, és az ék- valamint a kézben eszközlött ojtványok tisztításának rendezésének.

A kötésseljáró zöldtisztításról ma külön cikkben emlékezünk meg.

Itt első sorban a zöldojtásról szölünk.

Ha a zöldojtást már eddig az alanyból elétörött hajtásoktól meg nem tisztítottuk, most már halasztani egy napig sem szabad: különben a zöldojtás nem érik be, s az egész szemetre való lesz.

Ez alkalommal az első ojtások kötéseit is fel kell szabadítani, különben a pamut az ojtványokon bevágásokat eszközöl, melyek hosszú időn át károsan hatnak az ojtvány fejlődésére.

Az ojtvány jól kifejlődött nemes hajtásait is vissza kell csipni, melylyel a vessző beérése segítettik elő.

Az ideji szárazság folytán az ékojtások elmaradtak, s csak most kezdenek elétörni.

Rendes körülmények között az ékojtás, mely aratáskor tör elé, keveset ér, mivel legtöbb esetben a nemes által bocsájtott gyökerek következménye.

Különben a forradás beálltával származott fakadást könnyen meg lehet különböztetni a nemes vessző gyökeresedése folytán támadt fakadástól.

Az előbbinél a fejlődés kövér, dus és erős; az utóbbinál gyenge hajtást hoz.

Ahol erősen, dusan tör elé a fakadás, onnét az alanyból elétörött, vad hajtások eltávolíttatnak. Ahol gyengén törött elé, ott meghagyandó legalább 2 szál biztosítékul.

A kézben eszközlött eloskolázott fásojtásoknál, ha a vad elétörött ovatosan eltávolítandó.

A magas fásojtások ez évben nem igen sikerültek, mivel a nagy szárazságban kiszikkadtak, így tehát a legtöbb helyen az alany vad hajtásai törtek elé.

Ezeket július hó 1—5-ig még mindig lehet nagy gondozás mellett zölden beojtani.

A gondozás alatt azt értem, hogy a megeredt zöldojtás alanyain elétörött vadhajtások eltávolítandók.

Kérdések és feleletek.

198. **Kérdés.** Három éves ojtványaim rendes metszés mellett felette dus termést hoztak. Némelyek azt tanácsolják, hogy a fürtök egy részét szedessem le. Kérem jó-e ez a tanács?

Arad

H. J.

Felelet. Kérdésére a feleletet lapunk mai számának „A szőlő tisztogatásáról” szóló cikkben találja meg.

199. **Kérdés.** Richter-féle eljárással raktam el ojtványaimat az oskolába. Most azt látom, hogy nem a nemes, de az alány vad hajtásai törtek elő. Lekell-e az alanyból elő törött hajtásokat vágni? Ha igen miként és mikor kell azt eszközölni?

Pécs

T. G.

Felelet. A Richter-féle ojtvány oskolázásánál előtörött ripária hajtások eltávolítandók és pedig minél előbb. Az eltávolítást késsel kell eszközölni oly ovatosan, hogy a netalán folyamatban levő forradás rázkodást ne szenvedjen.

200. **Kérdés.** Nagyobb számban készítettem ékojtásokat. A nagy szárazság folytán eddig jó formán alig lehetett látni elvétve egy-két előtörött hajtást, mely az összeforradást jelezné.

Most hogy megázott, nagyobb számban kezdenek előtörni a fakadások; sziveskedjék tanácsot adni: kiszedjem-e az előtörött alany hajtásokat?

Eger.

F. G.

Felelet. A sikeres ékojtások erre az időre nemesak már előtörtek, sőt elég magasra is megnőttek hogy azok nagy részét a karóhoz kell kötni. A melyik most június hó végén kezd csak előtörni, ahhoz kevés reményt lehet fűzni, mert ha még beállana is a forradás ritka esetben érik be a hajtás.

Mindamellettnincs kizárva, hogy egyesek összeforradnak és hajtásaik beérnek.

Ezen szempontból ovatosan kell eljárni. És pedig úgy, hogy azon ojtványoknál, ahol a fakadás előtörött ugyan, de mint mondám kétséges: egy-két hajtását az alanynak meg kell hagyni azért, hogy ha az ojtás nem sikerülne, legyen jövő tavasszal mit beojtani

Ahol pedig a hajtás már eléggé előtörött s abból lehet következtetni arra, hogy a forradás be is állott: ott az alanyból előtörött hajtásokat mind el kell távolítani.

201. **Kérdés.** Négy éves othellóm rendkívül dusan fejlődik, szivesen venném, ha annak gyomlálására az utasítást megadni sziveskednék.

Győr.

S. G.

Felelet. az utasítást mai lapunk „A szőlő tisztogatása” című cikkünkben megtalálja.